

SOCIALMINISTERIET

København, den 9. marts 1961.

I forbindelse med skrivelse herfra af 28. februar 1961 skal man i anledning af, at udvalget i skrivelse af 16. februar 1961 har anmodet ministeren om at ville overveje at lade 85 pct.s begrænsningen i § 46, stk. 1, udgå (udvalgets spørgsmål 14) samt udbedt sig oplysning om, i hvilket omfang dispensationsbestemmelserne i § 46, stk. 2, har fundet anvendelse i de senere år (udvalgets spørgsmål 15), udtale følgende:

Ad spørgsmål 14.

Som omtalt ad punkt B, 1), i det med skrivelse herfra af 14. februar 1961 til udvalget oversendte bilag 2° har spørgsmålet om den hidtidige kommunehjælpsgrænse været berørt fra kommunal side.

85 pct.s begrænsningen blev indført ved lov nr. 53 af 16. marts 1957 i tilslutning til folkepensionens indførelse pr. 1. oktober 1957 som følge af den samtidig gennemførte forhøjelse af pensionens grundbeløb.

For familier med børn forhøjes grænsen med et beløb svarende til normalbidragene. I det cirkulære af 16. marts 1957, der knytter sig til den nævnte lovændring, er det udtalt, at en fuld udnyttelse af maksimumsgrænsen for familier med flere børn vil kunne føre til en højere samlet understøttelse, end der i givet fald kunne være ydet gennem arbejdsløshedsforsikringen, og at dette må anses for uheldigt. I cirkulæret understreges det derfor, at kommunerne må have for øje, at der i almindelighed ikke ydes en hjælp, der overstiger, hvad der i det omtalte tilfælde kunne være opnået fra arbejdsløshedsforsikringen, såfremt pågældende havde opfyldt betingelserne for at opnå understøttelse herigennem.

Som følge af forskellen mellem de børnetillæg, der udbetales som tillæg til kommunehjælpen (normalbidrag), og de (mindre) børnetillæg, der udbetales som tillæg til arbejdsløshedsunderstøttelse, vil den anførte begrænsning af kommunehjælpen til et be-

løb svarende til arbejdsløshedsunderstøttelsen være aktuel ved udmålingen af hjælp til familier med to eller flere børn.

Fra Københavns kommunes side er det i skrivelse af 17. februar 1961 over for socialministeriet gjort gældende, at en sådan begrænsning som almindelig regel må anses for hensigtsmæssig. Endvidere har magistraten anført, at det principielt synes mindre rimeligt at knytte størrelsen af en hjælp, der efter et skøn skal dække den i det enkelte tilfælde tilstedeværende — i almindelighed tidsbegrænsede — trang til størrelsen af folkepensionen.

Københavns magistrat har derfor foreslået, at forslaget § 46, stk. 1 og 2, erstattes med en regel om, at hjælpen i det enkelte tilfælde i almindelighed ikke må overstige den understøttelse, der kunne være ydet gennem arbejdsløshedsforsikringen, såfremt pågældende havde været berettiget til understøttelse derfra, hvilket samtidig indebærer, at hjælpen normalt ikke kan overstige henholdsvis $\frac{4}{5}$ og $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige arbejdsfortjeneste.

I medfølgende bilag 5° er foretaget en sammenligning mellem den gældende kommunehjælpsgrænse i forsorgslovens § 297 og en grænse afpasset efter satserne for arbejdsløshedsunderstøttelse.

Som det fremgår heraf, ville en ændring af beregningsgrundlaget medføre en væsentlig forhøjelse af maksimumsgrænsen for enlige, medens der for forsørgere med børn i adskillige tilfælde ville blive tale om en nedsættelse af den hidtidige efter loven gældende maksimumsgrænse.

Da et sådant resultat forekommer uacceptabelt, og da det i øvrigt især for de mindre sociale udvalg må antages at ville være forbundet med meget væsentlige vanskeligheder at holde sig orienteret om understøttelsessatserne inden for de forskellige fagområder, må ministeriet være af den opfattelse, at det ikke kan anbefales at lov-